

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. Moniky Chaloupkové v právní věci **žalobkyně: D. O.**, IČ 70167524, zastoupené: JUDr. Radomilem Mackem, advokátem se sídlem AK Lanškroun, nám. J.M. Marků 92, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 17.9.2012, čj. KrÚ 57567/2012,**

t a k t o :

- I. **Pokuta** za správní delikt, uložená žalobkyni rozhodnutím Městského úřadu Polička ze dne 30.5.2012, č.j. 3/2011, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ust. § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, v platném znění, **se snižuje na 60.000 Kč; ve zbytku se žaloba z a m í t á.**

II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 17.9.2012, č.j. KrÚ 75767/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Polička ze dne 30.5.2012, č.j. 3/2011, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ust. § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, v platném znění (dále jen „zákon č. 379/2005 Sb.“). Podle tohoto rozhodnutí se žalobkyně dopustila zmíněného správního deliktu tím, že podala alkoholický nápoj osobě mladší 18 let, když dne 18.11.2011 nejpozději ve 21:12 hod. v provozovně Calibra na ulici Masarykova č.p. 193 v Poličce jako provozovatel podala nejméně 0,5 l piva s extraktem původní mladiny do 11 hmotnostních % piva J. H., M. E., a M. H. Za uvedený správní delikt byly žalobkyni uloženy pokuta ve výši 110.000 Kč (§ 24 odst. 8 písm. d/ a odst. 10 zákona č. 379/2005 Sb.), a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnila žalobkyně následujícím způsobem:

Předně uvedla, že skutkový stav zjištěný správním orgánem je nesprávný, když ten při jeho zjišťování vycházel pouze jednostranně z důkazů v neprospěch žalobkyně a tyto rovněž takto hodnotil. Žalobkyně provozuje bar Calibra v Poličce, kdy kromě žalobkyně v této provozovně pracuje pan P. B., a to na pozici barmana a provozního. Žalobkyně provádí roznášku objednávek hostům. Pan B. žalobkyni sdělil, že krátce před příchodem městské policie dne 18.11.2011 mu volal M. B. a sdělil mu, že jim má rezervovat jeden stůl pro 3 osoby, a současně, že jim má roztočit 3 piva. Pan B. rezervoval stůl č. 6, na který umístil cedulku „rezerve“ a následně po natočení objednaných piv žalobkyni sdělil, aby je na předmětný stůl donesla, přičemž se jednalo o obvyklý postup, když pan B., spolu se dvěma kamarády, J. P. a R. Č., představují pravidelné návštěvníky této provozovny. V mezidobí mezi telefonátem M. B. a jeho příchodem do provozovny si však k předmětnému stolu sedly 3 osoby, a to J. H., M. E. a M. H., tj. osoby mladší 18 let. Žalobkyně na uvedeném stole nechala piva určená pro M. B. a jeho známé, následně zašla za P. B., zda je osobám v tu chvíli sedícím u stolu č. 6 18 let. Bylo jí odpovězeno, že „klukům ze Sádku“, pro které byl stůl rezervován (dále v textu „kluci ze Sádku“), přičemž pro ně bylo určeno i natočené pivo je 18 let. Žalobkyně panu B. sdělila, že u rezervovaného stolu sedí někdo jiný než kluci ze Sádku, pan B. stav prověřil a uvedené osoby od stolu poslal pryč. S ohledem na svůj zhoršený stav však nedorazil k danému stolu dříve, než do provozovny vešla městská policie k provedení kontroly a pan B. tak „nestačil zasáhnout“. Mezi příchodem uvedených nezletilých a městskou policií uplynula krátká doba cca 5 min., což může potvrdit pan Š. Z., který v tu dobu seděl u vedlejšího stolu. Z provedené kontroly vyplývá, že jmenovaní nezletilí měli v krvi 0,41 ‰ (J. H.) a 0,66 ‰ (M. E. a M. H.) alkoholu. V době příchodu městské policie byla umístěna na stole č. 6 netknutá sklenice piva, což očividně nekorresponduje s mírou alkoholu, která byla

policií u nezletilých po provedené dechové zkoušce zjištěna, když tato odpovídá nejméně dvěma vypitým pivům. Nezletilí později panu B. sdělili, že před příchodem do provozovny žalobkyně konzumovali alkoholické nápoje v parku.

Dále žalobkyně namítla, že výše uložené pokuty 110.000 Kč byla v rozporu s veřejným zájmem, tato pokuta je pro žalobkyni likvidační. Došlo ze strany správního orgánu k porušení zásady vyšetřovací a zásady materiální pravdy, když nebyly zjištěny všechny okolnosti svědčící nejen v neprospěch žalobkyně, ale i v její prospěch. Nebyl proveden výslech žalobkyně, když jejím zástupcem byl její zaměstnanec a žalobkyně i on (P. B.) jsou laici bez širšího právního vzdělání. Výpovědi nezletilých byly provedeny pouze „velmi povrchně“. Žalobkyně opětovně namítla, že v době mezi příchodem nezletilých do provozovny a příchodem městské policie uplynulo cca 5 minut, přičemž nezletilí nemohli zkonzumovat alkoholické nápoje, které by u nich způsobily vysokou hladinu alkoholu v krvi a tito museli do provozovny žalobkyně přijít již pod vlivem alkoholu. Žalobkyně uvedla, že předmětná piva nebyla určena nezletilým, ale osobám, pro které byla zřízena rezervace. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zpochybnil verzi skutkového děje uvedeného v průběhu správního řízení a dále i v žalobě (z žaloby ani z výpovědi P. B. nevyplývá, že by znal přesný příchod pana B. a jeho společníků, tj. kluků ze Sádku; je přinejmenším nepravděpodobné, že by si pravidelní návštěvníci nechali přinést pivo na stůl ještě před svým příchodem, přičemž čas příchodu navíc nebyl vůbec určen, a to zejména s ohledem na všeobecně známou skutečnost zvětrání piva v krátké době a tím snížení jeho kvality; P. B. ve svědecké výpovědi uvedl, že klukům ze Sádku snad 18 let je, což by mohlo vést k domněnce, že může podávat alkohol pravidelným hostům, i když si u nich není jist zletilostí; skutková podstata předmětného deliktu byla naplněna tím, že žalobkyně položila 3 sklenice piva na stůl č. 6 až po příchodu nezletilých, přičemž kluky ze Sádku musela znát, když tito jsou pravidelnými návštěvníky; je nepravděpodobné, že by přichozí nezletilí si sedli ke stolu, na kterém leží tři plné sklenice, navíc označeném cedulkou „rezerva“; dále není jasné, zda kluci ze Sádku nakonec dorazili). Podstatné je, že žalobkyně podala alkoholické nápoje nezletilým, což bylo doloženo svědeckými výpověďmi nejen nezletilých, ale i strážníka městské policie A. H. K výši pokuty konstatoval žalovaný obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, kdy správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že žalobkyně podala alkoholický nápoj hned třem osobám mladším 18 let, přičemž navíc všem bylo teprve 15 let. Dále žalobkyni stanovil, aby poskytla základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech, což žalobkyně neučinila, správní orgán přihlédl k dalším obchodním činnostem žalobkyně. Žalobkyně byla předvolána k jednání, toho se nezúčastnila a zmocnila svého zaměstnance, což bylo v souladu s platnou právní úpravou (§ 33 správního řádu). Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí

nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Stěžejní námitkou žalobkyně bylo její tvrzení o jiném skutkovém stavu věci, když žalobkyně v žalobě v podstatě zopakovala „skutkový příběh“, který se dle jejího tvrzení, na rozdíl od žalovaného rozhodnutí „odehrál“ v provozovně žalobkyně dne 18.11.2011 v inkriminovanou dobu. Tento „skutkový příběh“, čili verzi skutkového děje tvrzenou žalobkyní předestřel pan P. B., a to jako zástupce žalobkyně na základě plné moci při ústním jednání u správního orgánu I. stupně konaném dne 2.3.2012. Uvedl, že pracuje v baru Calibra jako barman a provozní, žalobkyně je podnikatelkou. Tvrdil, že mu „volali kluci ze Sádku, abych jim roztočil pivo, že za chvíli přijdou“. Dále tvrdil, že špatně chodí, tak jim pivo natočil a „požádal jsem paní O., která se tam jen přišla podívat, jak mi to jde, aby to pivo donesla na stůl šestku, kam jsem dal „rezerve“ pro kluky ze Sádku. Nesla tam 4 piva. Paní O., když se vrátila bez piv, mi říkala, jestli těm klukům je vůbec 18. Říkal jsem jí, že klukům ze Sádku snad 18 je. Ona říkala, že tam kluci ze Sádku nejsou. Říkal jsem jí, jak to, že tam mají být, a šel jsem tam a v tom k nám přišla policie. Je u nás normální praxí, že ten známý ze Sádku mi volá, kolik jich přijede a abych jim roztočil pivo“. Na dotaz, zda paní O. by nechala nápoje, které nese ke konkrétnímu stolu na tomto stole, pokud by tam nepatřily a zákazníci tam sedící by je nechtěli, odpověděl pan B., že to ne, „nechá je tam, pokud je zákazníci chtějí, jinak by to byla blbost“. Správní orgán I. stupně, a potažmo i žalovaný, uvedenému „příběhu“, který správní orgán označil za „legendu“, neuvěřil, když vycházel ze zcela jiných skutečností, zjištěných z následujících důkazů.

Všichni výše zmínění mladiství jako předvolaní svědci při ústním jednání vypověděli zcela shodně, že si pivo objednávali u dámské obsluhy, která jim je donesla. Uvedenou skutečnost nepřímou potvrdili i strážníci Městské policie Polička provádějící kontrolu (A. H., O. Z. a J. H.), kteří vypověděli shodně, že jmenovaní nezletilci jim sdělili, že každému z nich žalobkyně podala pivo. Navíc strážník městské policie O. Z., se na to obviněné ptal – na základě informací od kontrolovaných nezletilých, přičemž její odpověď byla kladná. Uvedenému „skutkovému příběhu“ předestřenému zástupcem žalobkyně při ústním jednání, správní orgán neuvěřil, když jej považoval za účelový. Navíc zmíněná „legenda“ dle tvrzení správního orgánu I. stupně nezměnila nic na skutečnosti, že zástupce žalobkyně v podstatě potvrdil, že pivo nezletilým podala žalobkyně, přičemž je naprosto „irelevantní“, že pivo dle tvrzení tohoto zástupce žalobkyně patřilo jiným zákazníkům provozovny, i kdyby tvrzení bylo pravdivé. Rovněž považoval správní orgán I. stupně za naprosto „irelevantní“, zda zástupce žalobkyně někde rezervoval místa pro kohokoliv. Žádná z uvedených skutečností týkajících se této „legendy“ nemůže zbavit odpovědnosti provozovatele, tj. žalobkyně! Protože žalobkyně zopakovala své tvrzení i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně,

vyjádřil se ke zmíněné „legendě“ i žalovaný. Ten v první řadě uvedl, že nejsou pochybnosti a žalobkyně nevyvrátila, že v inkriminované době, tedy 18.11.2011 ve 21:12 hod., se jmenovaní nezletilí nacházeli v zařízení Calibra, které žalobkyně provozuje. Žalovaný dále poukázal na shodnost výpovědí těchto nezletilců jako svědků a rovněž na shodné výpovědi strážníků městské policie, přičemž z těchto důkazů vycházel i správní orgán I. stupně.

Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení, který by byl oprávněn v dané věci, vzhledem k jejím konkrétním okolnostem, opětovně posoudit odpovědnost žalobkyně za uvedený správní delikt. V dané věci je rozhodné, že žalobkyně proti skutkovému stavu, ze kterého vycházely správní orgány, v podstatě neuvedla v žalobě žádnou podstatnou námitku, která by byla schopná tento skutkový stav zpochybnit. Jestliže všechny výpovědi nezletilců byly shodné, tak jen z této skutečnosti nelze dospět bez dalšího k závěru o porušení zásady materiální pravdy, jak to učinila žalobkyně v žalobě. Rovněž tvrzení žalobkyně o jednostranném hodnocení důkazů pouze v neprospěch žalobkyně je zavádějící a nemá oporu jak v podkladech, tak i v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Správní orgán při zjišťování skutkového stavu není povinen „upřednostnit“ důkazy navržené účastníky a není povinen vycházet pouze ze skutečností zjištěných z důkazů navržených účastníky řízení. Správní orgán totiž není vázán jakýmkoliv návrhem účastníka řízení na provedení důkazů a dokonce může provedení důkazů odmítnout, když se pouze musí v odůvodnění rozhodnutí vypořádat s důvody tohoto odmítnutí (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 22.4.2002, sp. zn. IV ÚS 582/01). Provedení důkazů navržených účastníky řízení správní orgán může samozřejmě odmítnout v případě, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by bylo nadbytečné, přičemž zjišťování skutkových otázek z hlediska právního posouzení věci bezvýznamných by bylo v hrubém rozporu s efektivitou správního řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22.7.2009, č.j. 1 As 44/2009-101). Jestliže tedy může správní orgán odmítnout provedení důkazů navržených účastníky řízení, když o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti, tak tím spíše (argumentum a maiori ad minus) není povinen vycházet výlučně z důkazů navržených účastníky řízení. V dané věci však navíc uvedený „skutkový příběh“ nevyvrátil skutečnosti, ze kterých vycházely správní orgány a které vyplynuly z výpovědí nezletilých a strážníků městské policie. Pro vznik odpovědnosti za zmíněný správní delikt je třeba, aby byla naplněna skutková podstata tohoto správního deliktu. Ta zahrnuje i protiprávní jednání, které spočívá v tom, že fyzická nebo právnická osoba jako provozovatel mimo jiné prodá a nebo pouze jen podá alkoholický nápoj osobě mladší 18 let (§ 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb.). Toto jednání žalobkyně vyplynulo z výsledků nezletilých, dokonce je potvrdila strážníkovi městské policie Z. sama osobně. Z výše uvedených důkazů nemohl správní orgán dospět k jinému závěru než k tomu, že žalobkyně se uvedeného správního deliktu dopustila. Opak tohoto závěru však nevyplývá ani z již výše zmíněného skutkového příběhu žalobkyně, potažmo z „legendy“, kterou předestřel zaměstnanec žalobkyně pan B. při ústním jednání. Z výpovědi zaměstnance žalobkyně totiž vyplývá, že žalobkyně uvedená piva podala jiným osobám, než „klukům ze Sádku“, kterým údajně tato piva byla určena, přičemž těmto „klukům ze Sádku“ mělo být dle tvrzení zaměstnance žalobkyně „snad 18 let“ takže v podstatě žalobkyně nemohla mít jistotu, že uvedená piva zletilým osobám. Dále z uvedené výpovědi vyplývá, že se vrátila bez piv a sama řekla, že „tam kluci ze Sádku nejsou“. Tudíž když piva dala na stůl před tam sedící nezletilce, výše zmíněné, tak již musela vědět, že je neklade před „kluky ze Sádku“, ale před jiné osoby. A v tom případě uvedená výpověď

zaměstnanec svědčí nikoliv proti skutkovému stavu, ze kterého vycházely správní orgány, ale v podstatě jej pouze potvrzuje. K tomu je snad ještě nutné dodat, že na dotaz správního orgánu zaměstnanec žalobkyně přímo uvedl, že i kdyby uvedené nápoje na stůl „nepatřily“ a zákazníci tam sedící by je „nechtěli“, tak žalobkyně „je tam nechá, pokud je zákazníci chtějí, jinak by to byla blbost“. Je tedy nepochybné, že žalobkyně podala uvedený alkoholický nápoj nezletilcům, přičemž na tomto skutkovém zjištění nic nemění obrana žalobkyně zahrnující výše uvedený skutkový příběh o tom, že byl určen „zletilým známým ze Sádku“, kteří si údajně alkoholický nápoj – pivo zamluvili telefonicky předem. Navíc nic nebránilo žalobkyni, aby piva roztočila předem a donesla je na stůl až poté, co „kluci ze Sádku“ do baru dorazí osobně. Na uvedených závěrech nemůže změnit ani to, že provedené výpovědi předvolaných svědků „omezují svůj rozsah v podstatě na 5 až 8 řádků textu“, jak uvedla žalobkyně v žalobě. V dané věci se jednalo pouze o potvrzení jediné základní skutečnosti, a to, zda žalobkyně pivo nezletilcům podala, či nikoliv. O této skutečnosti netřeba sepisovat „román“, když rozsah uvedených výpovědí považuje soud za zcela dostatečný. Žalobkyně i v žalobě zopakovala své tvrzení ze správního řízení o tom, že do příchodu městské policie nezletilí nemohli zkonsumovat alkoholické nápoje, které by u nich způsobily vysokou hladinu alkoholu v krvi, a tito museli do provozovny žalobkyně přijít již pod vlivem alkoholu. Toto tvrzení však ani správní orgány nezpochybily, když pro naplnění skutkové podstaty zmíněného správního deliktu není rozhodující stav alkoholu v krvi, ale to, zda provozovatel prodá či podá alkoholický nápoj nezletilcům, což se v daném případě i stalo.

Pokud byla žalobkyně řádně k ústnímu jednání předvolána, přičemž byla v předvolání poučena o tom, že je povinna označit důkazy na podporu svých tvrzení, správní orgán není návrhy účastníků vázán a vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (viz ve správním spisu založené předvolání žalobkyně k ústnímu jednání ze dne 9.2.2012), a k jednání se přes tuto skutečnost nedostavila, sama se zbavila možnosti ve věci osobně vypovědět, čili sama žalobkyně si nestřežila svá práva. Nevyužití vlastních práv nemůže žalobkyně vyčítat správním orgánům, ale pouze sama sobě. V řízení o správním deliktu totiž není správní orgán povinen „nutit“ žalobkyni, aby se k jednání dostavila. Navíc v dané věci si v souladu s platnou právní úpravou zvolila i svého zástupce, který u správního orgánu vypověděl osobně, v zastoupení žalobkyně, na základě plné moci, takže dostatečně mohl hájit práva žalobkyně. Pokud žalobkyně tvrdí, že „oba dva jsou však laici bez širšího právního vzdělání“, tak nic žalobkyni nebránilo v tom, aby si zvolila právního zástupce. Jestliže tak učinila v případě tohoto soudního řízení, tak jí nic nemohlo bránit v tom, aby se nechala zastupovat i v řízení o správním deliktu. Opět v tomto případě pominula zásadu „každý necht' si střeží svá práva sám“. Z výše uvedených skutečností soud vyvodil závěr shodný s tím, který vyplývá z žalovaných rozhodnutí, tedy že žalobkyně se uvedeného správního deliktu dopustila, přičemž o tom svědčí dostatečně zjištěný skutkový stav, jehož základy pevně stanovil v souladu se zásadou materiální pravdy správní orgán I. stupně na výše zmíněných provedených důkazech, přičemž navíc zmíněný „skutkový příběh“ žalobkyně tyto základy nemá sílu „zbořit“, resp. zpochybnit nebo vyvrátit.

Ve vztahu k výši uložené pokuty za shora uvedený správní delikt soud na základě návrhu žalobkyně na moderaci pokuty přihlédl ke skutečnosti, že v dané věci z tvrzení účastníků a ani ze správního spisu nevyplývá, že by se v případě žalobkyně jednalo o opakované protiprávní jednání, které by zvyšovalo požadavky na přísnější sankci s cílem

naplnění výchovného účelu trestu. Neméně podstatnou okolností, která vedla soud k úvaze o snížení sankce, bylo malé množství a nízký podíl podávaného alkoholu zmíněným osobám. Dále soud přihlédl k tomu, že hlavní pracovní náplní žalobkyně je její jiné zaměstnání, ve kterém pracuje jako montážní dělnice a provozování baru Calibra je její vedlejší činností. To samo o sobě samozřejmě není důvodem pro moderaci pokuty, ale ve spojení s jejími majetkovými poměry, kdy žalobkyně sama pečuje o dvě studující děti a sama dle předložené smlouvy o úvěru splácí úvěr po konsolidaci ve výši 6.388 Kč, vedly výše uvedené skutečnosti soud k závěru o nutnosti moderace uložené pokuty na výši těsně se přibližující dolní její zákonné sazbě (ta činí 50.000 Kč), tj. na 60.000 Kč.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně nebyla úspěšná v řízení a neměla právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. K tomuto výroku soud uvádí, že žalobkyně byla sice úspěšná s návrhem na moderaci trestu, avšak soud přihlédl ke skutečnosti, že v žalobě tento návrh žalobkyně neuplatnila a návrh učinila až po výzvě soudu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. června 2013

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
T. N.